

undsætningsaktioner. De er unge og fyldt med energi. De elsker at have en liste med konkrete navne på mennesker, som de kan arbejde med. De nyder at arbejde sammen med medlemmerne i menigheden. De ved, at det skaber store muligheder for dem til at finde nogen at undervise. De er hengivne i etableringen af Herrens rige. De har et stærkt vidnesbyrd om, at de bliver mere kristuslignende, når de deltager i disse undsætningsaktioner.

Til slut vil jeg gerne delagtiggøre jer i endnu en skjult skat i denne historie fra skriften. Det står i vers 5: »Da Jesus så deres tro« (fremhævelse tilføjet). Det har jeg ikke tidligere lagt mærke til – deres tro. Vores tro tilsammen påvirker også andres trivsel.

Hvem var de mennesker, Jesus nævnte? Det kunne meget vel være de fire, der bar den lamme mand, manden selv, de mennesker, der havde bedt for ham, og alle dem, der lyttede til Jesu prædiken og i deres stille sind glædede sig over det nært forestående mirakel. Det kunne også gælde en ægtefælle, en forælder, en søn eller en datter, en missionær, en kvorumspræsident, en hjælpeforeningspræsident, en biskop eller en fjern ven. Vi kan alle hjælpe hinanden. Vi bør altid være ivrigt engagerede i at søge at undsætte de nødlidende.

Jeg vidner om, at Jesus Kristus er miraklernes Gud. Jesus Kristus elsker os alle og har kraften til at frelse og helbrede, både fysisk og åndeligt. Når vi bistår ham og hans mission med at frelse sjæle, kommes vi også til undsætning i processen. Det vidner jeg om i hans hellige navn, ja, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se fx Thomas S. Monson, »Vores ansvar for at komme til undsætning«, *Liahona*, okt. 2013, s. 5.

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

For evigt frie til selv at handle

Det er Guds vilje, at vi skal være frie mænd og kvinder, der er i stand til at opnå vores fulde potentiale både timeligt og åndeligt.

William Shakespeares skuespil *Henrik den Femte* indeholder en aftenscene i de engelske soldaters lejr ved Agincourt lige før deres kamp mod den franske hær. I det svindende lys, og delvist forklædt, vandrer kong Henrik rundt blandt sine soldater uden at blive genkendt. Han taler med dem, prøver at vurdere moralen i sin hær, der er langt i undertal, og fordi de ikke ved, hvem han er, er de meget åbenhjertige i deres kommentarer. I en samtale filosoferer de over, hvem der har ansvaret for, hvad der sker med mænd i krig – kongen eller den enkelte soldat.

På et tidspunkt siger kong Henrik: »Jeg synes, at jeg kunne ikke dø nogen steder så gerne som i kongens selskab, når hans sag er retfærdig.«

Williams svarer: »Det er mere end nogen af os kan bedømme.«

Hans kammerater er enige: »Ja, eller mere end vi skulle spørge om; for vi ved nok, når vi ved, vi er kongens undersåtter. Er hans sag uretfærdig, så udsletter vores lydighed mod kongen al skyld for det hos os.«

Williams tilføjer: »Hvis hans sag ikke er retfærdig, så får kongen selv en svær regning at gøre op.«

Kong Henrik er ikke overraskende uenig. »Hver undersåts lydighed hører kongen til; men hver undersåts sjæl er hans egen.«¹

Shakespeare forsøger ikke at komme med svaret på denne diskussion i skuespillet, og i en eller anden form er det en diskussion, der fortsætter i vor tid – hvem har ansvaret for, hvad der sker i vores liv?

Når det går dårligt, er der en tendens til at give andre eller selv Gud skylden. Nogle gange opstår der en følelse af berettigelse, og enkeltpersoner og grupper forsøger at lægge ansvaret for deres velfærd over på andre mennesker eller på regeringen. I åndelige anliggender tror nogle, at mænd og kvinder ikke behøver at stræbe efter personlig retskaffenhed – for Gud elsker og frelser os »som vi er«.

Men Guds hensigt er, at hans børn skal handle ifølge den moralske handlefrihed, som han har givet dem, »så enhver må stå til regnskab for sine egne synder på dommens dag.«² Det er hans plan og hans vilje,

at vi har hovedansvaret for at træffe valg i vores livs drama. Gud vil ikke leve vores liv for os, ej heller vil han kontrollere os, som om vi var hans marionetdukke, som Lucifer engang foreslog. Hans profeter vil heller ikke acceptere rollen som »dukkeførere« i Guds sted. Brigham Young har sagt: »Jeg ønsker ikke, at nogen sidste dages hellig i denne verden eller i himlen er tilfreds med noget, jeg gør, medmindre Herren Jesu Kristi Ånd – åbenbarelsens ånd – gør dem tilfredse. Jeg ønsker, at de selv ved det og selv forstår det.«³

Så for det første frelser Gud os ikke, »som vi er«, fordi vi »som vi er«, er urene, og »intet urent kan bo ... i hans nærhed; for på Adams sprog er hans navn Hellighedens Menneske og navnet på hans Enbårne er Menneskesønnen.«⁴ Og for det andet vil Gud ikke handle for at gøre os til noget, som vi ikke selv ved vore gerninger vælger at blive. Han elsker os virkelig, og fordi han elsker os, vil han hverken tvinge eller forlade os. Han hjælper og vejleder os snarere. Den virkelige tilkendegivelse af Guds kærlighed er faktisk hans bud.

Vi bør (og det gør vi også) glæde os over den plan, som Gud har ordineret, der tillader os at handle selv og opleve konsekvenserne, eller som skriften udtrykker det: »[Smage] det bitre, så [vi] kan lære at skønne på det gode.«⁵ Vi er for evigt taknemlige for, at Frelserens forsoning overvandt arvesynden, så vi kan blive født ind i denne verden, uden at skulle straffes for Adams overtrædelser.⁶ Idet vi således er forløst fra faldet, påbegynder vi livet uskyldige for Gud og bliver »frie for evigt, idet [vi] kender godt fra ondt, til selv at handle og ikke være genstand for handling.«⁷ Vi kan vælge at blive, hvad vi vil, og med Guds hjælp kan vi blive ligesom han er.⁸

Jesu Kristi evangelium åbner vejen for det, vi kan blive. Gennem Jesu Kristi forsoning og nåde kan vores manglende succes med at efterleve den celestiale lov fuldkomment og konsekvent i jordelivet blive opvejet, og vi kan blive i stand til at udvikle en kristuslignende karakter. Retfærdigheden kræver dog, at intet af dette sker uden vores villige samtykke og deltagelse. Sådan har det altid været. Vores blotte tilstedeværelse på jorden som fysiske væsener er konsekvensen af et valg, som vi hver især traf, om at være med i vor Faders plan.⁹ Således er frelse bestemt ikke alene resultatet af et guddommeligt lune.¹⁰

Retfærdighed er en af Guds grundlæggende egenskaber. Vi kan have tillid til Gud, for han er fuldstændig pålidelig. Skrifterne siger, at »Gud [ikke] vandrer ... på krogede stier, ej heller vender han sig, hverken til højre eller til venstre, ej heller afviger han fra det, som han har sagt, derfor er hans stier rette, og hans vej er ét evigt kredsløb«,¹¹ og at »Gud ikke gør forskel på nogen.«¹² Vi stoler på den guddommelige kvalitet retfærdighed i tro, tillid og håb.

Men som konsekvens af at være fuldkommen retfærdig, er der nogle ting, som Gud ikke kan gøre. Han kan ikke vilkårligt frelse nogen og forvise andre. Han »kan ikke se på synd med den mindste grad af billigelse.«¹³ Han kan ikke tillade, at barmhjertigheden kan berøve retfærdigheden.¹⁴

Det er et tungtvejende bevis på Guds retfærdighed, at han har fastlagt princippet barmhjertighed. Eftersom han er retfærdig, har han åbnet en vej for, at barmhjertighed kan spille en uundværlig rolle for vores evige skæbne. Så nu »fremsetter [retfærdigheden] alle sine krav, og barmhjertigheden gør også krav på alle, der er hendes egne.«¹⁵

Vi ved, at det er »hans lidelser og død, han, som ikke begik nogen synd, ham, i hvem [Faderen] havde velbehag ... [hans] Søns blod, som blev udgydt«,¹⁶ som tilfredsstiller retfærdighedens krav, udviser barmhjertighed og forløser os.¹⁷ Men alligevel »kunne forløsningsplanen *under hensyntagen til retfærdigheden* ikke blive tilvejebragt *undtagen på betingelse af ... omvendelse*«. ¹⁸ Det er kravet og muligheden for omvendelse, der

lader barmhjertigheden udføre dets arbejde uden at træde retfærdigheden under fode.

Kristus døde ikke for at frelse folk i flæng, men for at tilbyde omvendelse. I omvendelsesprocessen forlader vi os helt »på hans fortjenester, han, der er mægtig til at frelse«,¹⁹ men at handle for at omvende os er noget, vi selv skal gøre. Så ved at gøre omvendelse til et krav for at modtage nådens gave gør Gud os i stand til at bibeholde ansvaret for os selv. Omvendelse respekterer og støtter vores handlefrihed: »Og således kan barmhjertigheden tilfredsstillende retfærdighedens krav og omslutter dem i sikkerhedens arme, mens den, der ikke udøver nogen tro til omvendelse, bliver udsat for hele loven bestående af retfærdighedens krav; derfor tilvejebringes den store og evige forløsningsplan kun for den, der har tro til omvendelse.«²⁰

At misforstå Guds retfærdighed og barmhjertighed er én ting, men at benægte Guds eksistens eller hans almægt er en anden, men begge fører til, at vi opnår mindre – nogle gange langt mindre – end vores fulde og guddommelige potentiale. En Gud, der ikke kræver noget, er det samme som en Gud, der ikke eksisterer. En verden uden Gud, den levende Gud, der fastsætter moralske love til at styre

og fuldkommengøre sine børn, er også en verden uden ultimativ sandhed eller retfærdighed. Det er en verden, hvor moralsk relativisme hersker.

Relativisme betyder, at hver person er sin egen højeste autoritet. Det er selvfølgelig ikke blot dem, der fornægter Gud, som tror på denne filosofi. Nogle, der tror på Gud, tror stadig, at de hver især personligt bestemmer, hvad der er rigtigt og forkert. En ung voksen udtrykte det således: »Jeg tror ikke, at jeg kan sige, at hinduismen er forkert, eller at katolicismen er forkert, eller at den episkopale tro er forkert – jeg tror, at det bare afhænger af, hvad man tror på ... Jeg tror ikke, at der er en rigtig og en forkert.«²¹ En anden svarede således, da han blev spurgt om grundlaget for sin religiøse tro: »Mig selv – det er egentlig det. Jeg mener, hvordan kan der være en autoritet over det, som man tror på?«²²

Til dem, der tror på, at noget eller alt kan være sandt, kan erklæringen om objektiv, fast og universel sandhed føles som tvang – »Jeg bør ikke tvinges til at tro på, at noget, som jeg ikke kan lide, er sandt.« Men det ændrer ikke ved virkeligheden. Selv om man ikke kan lide tyngdeloven, så vil det ikke forhindre, at en person falder, hvis han hopper ud fra en klippe. Det samme gælder for den

evige lov og retfærdighed. Frihed kommer ikke af at modsætte sig den, men af at anvende den. Den er grundlæggende for Guds egen kraft. Hvis det ikke var fordi, der virkelig er faste og uforanderlige sandheder, ville handlefrihedens gave være meningsløs, fordi vi aldrig ville være i stand til at forudse eller bestemme konsekvenserne af vore handlinger. Som Lehi sagde: »Hvis I siger, at der ingen lov findes, da siger I også, at der ingen synd findes. Hvis I siger, at der ingen synd findes, da siger I også, at der ingen retfærdighed findes. Og hvis der ingen retfærdighed findes, da findes der ingen lykke. Og findes der hverken retfærdighed eller lykke, da findes der heller ingen straf eller elendighed. Og hvis dette ikke findes, så findes der ingen Gud. Og findes der ingen Gud, da er vi ikke til, heller ikke jorden; for intet kunne være blevet skabt, hverken til selv at handle eller til at være genstand for handling; derfor måtte alt være svundet bort.«²³

I både verdslige og åndelige anliggender er muligheden for at påtage sig et personligt ansvar en gudgiven gave, og uden den kan vi ikke fatte vores fulde potentiale som Guds døtre og sønner. Personlig ansvarlighed bliver både en rettighed og en pligt, som vi

konstant skal forsvare. Den har været under angreb siden før skabelsen. Vi må forsvare ansvarlighed mod personer og programmer, der (nogle gange med de bedste intentioner) gør os afhængige. Og vi skal forsvare den mod vores egen tendens til at undgå det arbejde, der kræves, for at udvikle talenter, evner og en kristuslignende karakter.

Der er en historie om en mand, som simpelthen ikke ville arbejde. Han syntes, at andre skulle tage sig af ham. Ifølge hans tankegang, så skyldte Kirken eller regeringen eller begge parter at forsørge ham, fordi han havde betalt sine skatter og sin tiende. Han havde ikke noget at spise, men han nægtede at arbejde, så han kunne sørge for sig selv. I desperation og afsky besluttede de, der havde prøvet at hjælpe ham, at eftersom han ikke ville løfte en finger for at forsørge sig selv, kunne de lige så godt tage ham med hen til kirkegården og lade

ham dø. På vej til kirkegården siger en mand: »Vi kan ikke gøre det her. Jeg har noget majs, han kan få.«

Det forklarer de manden, og han spørger: »Er de blevet pillet?«

»Nej,« svarede de.

»Nå,« sagde han, »så bare køр videre.«

Det er Guds vilje, at vi skal være frie mænd og kvinder, der er i stand til at opnå vores fulde potentiale både timeligt og åndeligt, at vi skal være frie for fattigdommens ydmygende begrænsninger og syndens lænker, og at vi nyder selvrespekt og uafhængighed, så vi i alt er beredt til at slutte os til ham i hans celestiale rige.

Jeg er fuldstændigt klar over, at vi ikke kan klare dette alene ved vores egen indsats og uden hans meget afgørende og konstante hjælp. »For vi ved, at det er ved nåde, at vi bliver frelst, efter alt hvad vi kan gøre.«²⁴ Og vi behøver ikke at opnå et minimum af evner eller godhed, før Gud vil hjælpe

– vi kan få guddommelig hjælp hver eneste time, hver dag, uanset hvor vi er på lydighedens vej. Men jeg ved, at vi foruden at ønske hans hjælp skal gøre os umage, omvende os og vælge Gud, før han er i stand til at hjælpe os i overensstemmelse med loven om retfærdighed og handlefrihed. Min bøn er ganske enkelt, at vi påtager os ansvaret og tager fat på arbejdet, så der er noget, Gud kan hjælpe os med.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud Faderen lever, at hans Søn Jesus Kristus er vores Forløser, og at Heligånden er hos os. Deres ønske om at hjælpe os er ubestrideligt, og deres evne til at gøre det er uendelig. Lad os vågne op og rejse os fra støvet, »så den evige Faders pagter, som han har sluttet med [os], må blive opfyldt.«²⁵ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. William Shakespeare, *Henrik den Femte*, 4. akt, 1. scene, linjerne 127-129, 131-137, 183-185.
2. L&P 101:78.
3. Brigham Young, »Sermon«, *Deseret News*, 31. okt. 1855, s. 267; citeret i Terryl Givens og Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith*, 2014, s. 63.
4. Moses 6:57.
5. Moses 6:55.
6. Se TA 1:2; se også 2 Ne 2:25; Moses 6:53-56.
7. 2 Ne 2:26; se også L&P 93:38.
8. Se 3 Ne 12:48; 27:27; se også Rom 8:16-17; L&P 84:37-38.
9. Se Åb 12:7-9; L&P 29:36-38; Moses 4:3-4.
10. Se L&P 93:29-31.
11. L&P 3:2.
12. ApG 10:34.
13. L&P 1:31.
14. Se Alma 42:25.
15. Alma 42:24.
16. L&P 45:4.
17. Se Mosi 15:9.
18. Alma 42:13; fremhævelse tilføjet.
19. 2 Ne 31:19.
20. Alma 34:16.
21. I Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults*, 2009, s. 156.
22. I Smith, *Souls in Transition*, s. 156.
23. 2 Ne 2:13.
24. 2 Ne 25:23.
25. Moro 10:31.

Bariloche, Argentina

